

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Dorota Szczerbiak

po rozpoznaniu w sprawie **P.B.**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i in.

w dniu 8 stycznia 2026 r.

zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 17 grudnia 2025 r., sygn. akt II KK 237/25

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Tomasz Artymiuk Michał Laskowski Małgorzata Wąsek-Wiaderek

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, postanowieniem z 17 grudnia 2025 r., zastosował wobec P.B. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 16 marca 2026 r. godzina 14.50.

Zażalenie na to orzeczenie złożył obrońca. Zarzucił w nim naruszenie art. 249 § 1 k.p.k. polegające na błędnym przyjęciu, że w stosunku do tego oskarżonego zachodzi konieczność zastosowania tymczasowego aresztowania,

podczas gdy P.B. aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności w innej sprawie a w niniejszym postępowaniu, które jest na etapie apelacyjnym, oskarżony nie podejmował żadnych działań mających na celu bezprawne wpływanie na tok czynności i wniósł o uchylenie zastosowanego środka zapobiegawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Zażalenie obrońcy nie zostało uwzględnione albowiem nadal aktualne pozostają dowodowe i procesowe przesłanki stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec P.B., jak również istnieje przesłanka uzasadniająca stosowanie tego środka zapobiegawczego w świetle art. 263 § 7 k.p.k.

Zgromadzony dotychczas w sprawie materiał dowodowy – osobowy oraz rzeczowy – pozwalał na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa, w rozumieniu art. 249 § 1 k.p.k., że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Na obecnym etapie postępowania samo uprawdopodobnienie sprawstwa stanowi przesłankę do zastosowania najsurowszego ze środków zapobiegawczych jakim jest tymczasowe aresztowanie. Prawdopodobieństwo to w przypadku P.B. jest bardzo wysokie i graniczy z pewnością – został on wszak skazany już wyrokiem Sądu pierwszoinstancyjnego na karę 15 lat pozbawienia wolności. To ustalenie wraz z aktualnymi w sprawie przesłankami szczególnymi z art. 258 § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 7 k.p.k. i w powiązaniu z charakterem zarzucanego mu czynu zabronionego spowodowały, że zastosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego stało się konieczne.

Akcentowana przez skarżącego okoliczność, że oskarżony jest pozbawiony wolności w innej sprawie, nie stanowi przeszkody prawnej do stosowania w niniejszym postępowaniu izolacyjnego środka zapobiegawczego. Kodeks postępowania karnego w art. 263 § 3a k.p.k. dopuszcza zbieg

tymczasowego aresztowania z karą pozbawienia wolności a zarazem w konkretnej sprawie o nr II KK 237/25 ewidentnie zaistniała potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

Tomasz Artymiuk Michał Laskowski Małgorzata Wąsek-Wiaderek

[WB]

[a.ł]